

Hồi 139

Các thi mưu pháp

Từ Đạo Phúc quan sát tình huống bên địch từ xa, cái đang nghĩ ngợi lại là Kỷ Thiên Thiên, lòng tràn đầy sự phẫn uất bất bình.

Nếu Kỷ Thiên Thiên không phải chịu theo Tạ An, kẻ dẫn đầu phong trào kỳ thị thế tộc bản thổ, làm sao sau khi biết gã là Từ Đạo Phúc, lập tức vạch rõ giới tuyến với gã.

Đó là sự không công bình tuyệt đối.

Mục tiêu của Thiên Sư đạo là phải sản trừ tất cả những chuyện không công bình.

Từ đời Hán đến nay, trải qua diễn biến mấy trăm năm, xã hội phân hóa, hình thành đủ thứ giai cấp đặc quyền. Lấy kẻ sĩ làm tầng cao nhất, kế đến là người đứng đầu hộ khẩu, rồi người nương tựa theo, thấp nhất là nô tỳ.

Kẻ sĩ cũng có phân biệt cao môn thế tộc và hàn môn thứ tộc, hơn nữa là sự cách biệt trời cao đất bùn, vạch phân cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép trà trộn.

Thế tộc cao môn chót vót ở trên, hưởng địa vị tuyệt đối ưu việt về chính trị, còn là tích lũy hết đời này qua đời khác và cha truyền con nối, lực lượng kinh tế hùng hậu không thể so sánh, chiếm cứ tất cả tài nguyên chủ yếu của quốc gia, sự thay đổi triều đại và quyền lực luôn luôn quần quện quanh bọn họ mà nảy sinh.

Tấn thất Nam đô, vì để củng cố chính quyền Giang Tả, trọng dụng thế tộc kiểu ngụ theo triều đình dời xuống phương Nam, bài xích thế tộc địa phương, tiến một bước làm sâu đậm thêm mâu thuẫn xã hội giai cấp.

Từ Đạo Phúc là một phần tử của hào tộc địa phương, chọn lựa duy nhất là vùng lên chống lại, nếu không cứ để cho triều đình làm tới như vậy, hào tộc địa phương đâu còn chỗ đứng.

Kỷ Thiên Thiên cuối cùng sẽ có một ngày hiểu rõ Từ Đạo Phúc gã không có chọn lựa nào khác, tội lỗi không phải là Thiên Sư đạo của gã, mà là Tấn thất và đám thế tộc kiểu ngụ làm tay sai cho nó.

Dưới sự lãnh đạo của Tôn Ân, bọn họ hưng binh ban đầu chỉ có hơn trăm người, lại thành công từ đảo Hải Nam vượt biển công hãm Cối Kê, hào kiệt các phương như Tạ Giam ở Cối Kê, Lục Hoàn ở Ngô Quận, Hứa Doãn Chi ở Nghĩa Hưng, Chu Trụ ở Lâm

Hải, Trương Vĩnh ở Thủy Gia thay nhau hưởng ứng kết minh, những người đó đều là hào hùng một phương bị ép bức bóc lột, hiển thị Thiên Sư đạo của gã chính là cái lòng người hướng vọng, không còn có ai có thể ngăn trở thế tộc bản thổ đoạt lại quyền lãnh đạo Nam phương.

Pháo bông nổ giữa bầu trời đêm, sáng lạn lóa mắt.

Trương Vĩnh bên trái giật mình: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của nhị thống soái, Đồ Phụng Tam không chịu buông bỏ cái tiểu cốc có công sự phòng ngự kiên cường đó”.

Chu Trụ bên kia nói: “Bọn ta nếu lập tức tiến công, có thể lợi dụng tay chân chúng còn chưa ổn định, nhất cử phá địch”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ đều là đại tướng tâm phúc của Từ Đạo Phúc, niên kỷ tương đương gã, họ Trương tinh minh ít khi sai sót, họ Chu cũng rắn sáng suốt, gọi Từ Đạo Phúc là nhị thống soái, bất quá ai ai cũng rõ chỉ huy tối cao là Từ Đạo Phúc mà không phải là Lư Tuấn.

Từ Đạo Phúc thông dong thốt: “Đồ Phụng Tam là kẻ biết binh pháp, đây là trò khoe mẽ, chính là dẫn dụ bọn ta lỗ mãng xuất kích, ta đâu thể làm theo sở nguyện của y”.

Trương Vĩnh cau mày: “Nếu để y giữ vững tiểu cốc, đối với bọn ta như là mũi nhọn sau lưng, ảnh hưởng đến năng lực công kích Biên Hoang Tập của bọn ta”.

Từ Đạo Phúc mục quang quay sang ngọn đèn xanh như treo đại trên Biên Hoang Tập, nghiêm mặt thốt: “Trong chiến tranh, bất kỳ sự điều động binh viên nào, có lợi tất phải che giấu. Muốn thủ được tiểu cốc, do có ba lối ra vào, nhân số không thể ít hơn một ngàn. Nếu muốn nội ứng ngoại hợp, càng cần gấp đôi số binh lực đó, mới có thể tạo thành uy hiếp đối với bọn ta”.

Chu Trụ luôn luôn coi binh pháp võ công của Từ Đạo Phúc như thần minh, gật đầu: “Bọn chúng muốn đẩy chiến tuyến triển khai ngoài Tập, binh lực phần nhiều bị xẻ mỏng, bọn ta có lợi chứ không hại”.

Trương Vĩnh nghĩ ngợi triền miên: “Có phương pháp gì có thể làm cho địch nhân trong Tập ngoài Tập không có cách nào tương hô tương ứng, lúc đó bọn chúng sẽ biến thành mỡ thịt trên thớt, để bọn ta tha hồ cắt xén”.

Từ Đạo Phúc vẫn không ngừng trừng trừng nhìn ánh sáng xanh tắt mát giữa màn đêm từ ngọn đèn treo cao, từ từ thốt: “Ta thật rất hiếu kỳ!”.

Mười mấy danh tướng xung quanh đưa mắt nhìn nhau, không khỏi bản thân về đối tượng của sự hiếu kỳ của gã.

Trương Vĩnh không nhịn được hỏi: “Chuyện gì hay cái gì làm cho nhị nguyên soái hiếu kỳ vậy?”.

Từ Đạo Phúc nghe đằng xa thấp thoáng truyền lại tiếng vó ngựa, đáp: “Cái ta hiếu kỳ là thật ra ai đang chủ trì Biên Hoang Tập?”.

Mọi người đều hồ đồ hẩn, càng không rõ ai đang chủ trì Biên Hoang Tập có quan hệ gì đến thoai đề hiện giờ?

Từ Đạo Phúc nói: “Kể chỉ huy toàn cục khẳng định không phải là hạng phù phiếm, còn lo tính tới đường thoái của liên quân Biên Hoang Tập, thời khắc tất yếu sẽ triệt thoái vào tiểu cốc, cái bọn ta đoạt được chỉ là cái Tập không, hơn nữa mất đi thế chủ động, còn phải ứng phó tình huống nghiêm trọng thiếu thốn lương thực. Chỉ cần bọn chúng có thể cầm cự ở tiểu cốc một hai tháng, bọn ta liền lọt vào cục diện tiến thoái lưỡng nan”.

Trương Vĩnh ngạc nhiên: “Bọn ta nên làm sao?”.

Từ Đạo Phúc cười khì: “Ta và Đồ Phụng Tam võ công ai cao ai thấp, phải động thủ mới có thể minh bạch rõ ràng. Nhưng nếu luận binh pháp chiến lược, y lại thua xa. Ta sẽ làm ngược lại, khiến cho y lọt vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, hữu lực mà không dùng được”.

Liên nói tiếp: “Bọn ta chuyển này đi đường bộ xuyên vượt Đại Biệt Sơn mà đến, thiếu hụt chiến mã, cả ngàn con đều trông cậy vào Lương Hồ bang cung ứng. Giả như bọn ta toàn thể là kỵ binh, ta sẽ lập tức hạ lệnh tiến công, để Đồ Phụng Tam thử cái tư vị bị quân ta xung phong hãm trận”.

Chu Trụ cung kính: “Xin nhị thống soái ra chỉ thị hành động”.

Từ Đạo Phúc mục quang lại quay sang Biên Hoang Tập, đang nghĩ trong lòng tới lúc Kỷ Thiên Thiên lọt vào tay gã, làm sao mới có thể đả động lòng nàng. Chinh phục nhục thể của nữ nhân không đủ, chinh phục trái tim của họ mới là lạc thú chân chính.

oOo

Nhìn thấy pháp hiệu, Yến Phi liền hạ lệnh, đại đội từ cửa Tây xuất phát.

Đội ngũ kéo dài nửa dặm, ngoại trừ xe lừa chuyên chở lương thảo vật tư ra, còn có bốn mươi mấy cỗ xe ngựa, chở đoàn phụ nữ cuối cùng rời khỏi Biên Hoang Tập.

Chuyến xe đó còn chở toàn bộ thú vật chăn nuôi do các cô gái phụ trách, sau khi đến tiểu cốc các cô sẽ ở lại, chỉ viện các chiến sĩ giữ cốc. Vật tư vận tải đến tiểu cốc ngoại trừ một số lớn lương thảo, trọng yếu nhất là ba máy bắn nỏ và binh khí cung tên dự bị.

Yến Phi tuy biết Kinh Châu binh của Đồ Phụng Tam đã bố phòng dọc đường, bảo vệ an toàn cho đội xe, nhưng vẫn trấn định tinh thần, bằng vào thánh lực hơn người của chàng lưu ý tình huống bốn bề.

Chuyện có thể làm được, bọn họ đều đã làm đủ. Sách lược tác chiến toàn thể cũng đã hoàn thành. Biên Hoang Tập đã tận hết sở năng, ở trạng thái cao điểm im ỉm chờ địch nhân.

Bất quá thành bại vẫn khó thể lường đoán.

Phương diện Thiên Sư quân, Tôn Ân cố nhiên cao thâm khôn lường, lường đại ái đồ của y Lư Tuấn và Từ Đạo Phúc không ai không là thống soái giáo hoạt đa trí. Từ khi Thiên Sư quân vượt biển công đảo Cối Kê, chưa từng nếm mùi bại trận. Nam triều nhiều lần phái quân chinh phạt, đều bị đánh tới tả lui về.

Lần này Thiên Sư quân kéo đến, có Lương Hồ bang toàn lực phối hợp trên thủy lộ, ai dám lớn tiếng là tất thắng?

Đặc biệt đáng lo là liên quân của Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm.

Trước trận chiến Phì Thủy, luận về thanh thế trên chiến trường, Mộ Dung Thùy khẳng định vượt trên Tạ Huyền. Trận chiến Phì Thủy tuy làm cho Tạ Huyền vọt lên hàng thống soái đứng đầu thiên hạ, nhưng ba vạn tinh nhuệ của Mộ Dung Thùy tham chiến lại hoàn toàn không bị tổn thất. Hai người hơn nữa chưa chính diện giao phong trên chiến trường, Mộ Dung Thùy còn đơn độc khiêu chiến đả đấu chiếm thượng phong, ngầm đả thương Tạ Huyền, khiến cho ông ta lúc cứu mình bị Nhậm Dao đánh cho thương thế nặng thêm.

Chỉ cái ơn cứu mạng của Tạ Huyền đã đủ làm cho Yến Phi cảm thấy có trách nhiệm đối với Tạ gia hẻm Ô Y.

Lúc đối phó Hoa Yêu – nói theo dịch lý, Kim Đan đại pháp dung hợp toàn diện với Yến Phi, nay chiến sự sắp ập đến, càng cung cấp kinh nghiệm thực chiến đáng quý không so sánh được, khiến cho Kim Đan đại pháp của chàng không ngừng tinh tiến thành thực.

Giờ phút này, chàng biết rõ mình bất kể là kiếm pháp hay võ công đều đã có đột phá kinh hồn mà người trong võ lâm mộng寐 khó được, khiến cho chàng có lòng tin ứng phó nổi bất cứ một địch thủ ngoan cường nào.

Ánh đèn bên phải nhá lên ba cái, hiển thị con đường phía trước an toàn.

Yến Phi quát một tiếng, toàn đội hưởng ứng, gia tốc lao về phía trước.

Vì Biên Hoang Tập, vì sự tồn vong của bản thân, lòng Biên nhân kết nối thật chặt lại.

Bất luận trận chiến này thắng hay bại, Biên Hoang Tập đều sẽ biến đổi triệt để: bộ dạng ban sơ không thể phục hồi.

o0o

Hai mươi mốt chiến thuyền Xích long của Lương Hồ bang dừng lại cách Biên Hoang Tập chỉ một đoạn sông bảy dặm, chỉ cần trận đại tiến công đường bộ bắt đầu, bọn họ sẽ theo thủy lộ xâm phạm.

Nhiếp Thiên Hoàn ngạo nghễ đứng trên đài chỉ huy, dõi nhìn đường sông đằng trước.

Hác Trường Hanh và Doãn Thanh Nhã đến sau lưng y, thi lễ thỉnh an.

Nhiếp Thiên Hoàn không quay đầu lại: “Những người khác lui xuống đi!”.

Tướng lĩnh trên vọng đài nghe lời lẳng lặng bỏ đi, cuối cùng còn lại Hác Trường Hanh và Doãn Thanh Nhã.

Hác Trường Hanh mặt lộ vẻ xấu hổ, buồn bã không nói gì; Doãn Thanh Nhã cắn môi, hoa dung tái nhợt, mất đi vẻ hoạt bát phá phách thường ngày.

Hác Trường Hanh mở tiếng: “Trường Hanh biết tội, xin lãnh nhận bất kỳ quả phạt nào”.

Nhiếp Thiên Hoàn từ từ xoay mình, mục quang quan sát hai người, chợt ngửa mặt cười lớn, vui vẻ thốt: “Xem bộ dạng hai người kìa, có phải trời sập đâu? Thắng bại là chuyện thường của binh gia, chỉ cần có thể không quên chuyện trước, sau này từ sai lầm mà học tập, thất bại cũng biến thành có giá trị”.

Tiếp đó bình tĩnh hỏi: “Với ngón nghề của Trường Hanh, nhiệm vụ như vậy chắc là đủ sức lo, vấn đề thật ra là ở chỗ nào?”.

Hác Trường Hanh thấp giọng: “Bọn tôi chuyến này bị Tôn Ân làm liên lụy”.

Nhiếp Thiên Hoàn song mục thoáng hiện sát cơ, trầm giọng: “Có liên quan đến Tôn Ân?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Tôn Ân không thông báo cho bọn tôi, đi xuất thủ giết chết Nhậm Dao, lại để Nhậm Thanh Thị thoát khỏi lưới, khiến cho ả được dịp thông tri cho kẻ nằm vùng Tiêu Dao giáo bố trí trong Biên Hoang Tập, làm cho kế hoạch đêm nay xâm lăng Biên Hoang Tập của Biên Hoang Tập hoàn toàn bị vạch trần, khiến cho đám Biên nhân xưa nay chỉ lo tư lợi tranh giành nhau không ngừng vì vậy mà thành linh đoàn kết lại, cũng làm cho tôi trở tay không kịp, đã đi sai một nước cờ”.

Nhiếp Thiên Hoàn lộ thần sắc trầm tư, hỏi: “Kẻ nằm vùng của Tiêu Dao giáo ở Biên Hoang Tập là ai?”.

Hác Trường Hanh liếc Doãn Thanh Nhã đang cúi đầu im lặng đến mức quái lạ, đáp: “Biên Hoang danh sĩ ‘Trác Cuồng Sinh’”.

Nhiếp Thiên Hoàn kinh ngạc: “Không ngờ là y, không trách gì Tôn Ân muốn hạ thủ sản trừ Nhậm Dao. Chuyện này người sao lại biết được?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Tôi trên đường đến đây có bí mật gặp mặt Nhậm Thanh Thị, ả nói ra hết. ả đương nhiên là không có hảo tâm, chỉ muốn tạo mâu thuẫn giữa bọn ta và Tôn Ân”.

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: “Ả có phải nói sau Nhậm Dao, kẻ Tôn Ân để ý tới kế tiếp là Nhiếp Thiên Hoàn ta không?”.

Hác Trường Hanh đáp: “Bang chủ liệu sự như thần. Thất bại lần này của tôi tuy có chút sai lầm, nhưng nói tới cùng cũng là vì Tôn Ân giết chết Nhậm Dao, làm cho những kẻ đối đầu trong Biên Hoang Tập không thể không đoàn kết lại, khiến cho Bắc Kinh Lôi mà bọn ta an bài xảo diệu trong Kinh Châu quân bị Đồ Phụng Tam vạch phá thân phận, còn trở ngược bày trò đánh lại tôi, làm cho bọn ta mất gần năm trăm quân, Trường Hanh xin gánh toàn bộ trách nhiệm”.

Nhiếp Thiên Hoàn mục quang nhìn sang tiểu nữ đồ yêu thương nhất, ngạc nhiên: “Tiểu Thanh Nhã của ta mặt mày sao lại buồn xo vậy? Đang lo rầu chuyện gì đó? Nếu không phải Hác đại ca của người lãnh quân, đối lại là người khác sợ là toàn quân đã bị tiêu diệt. Để sư phụ kể cho con nghe một chuyện khoái trá, kể từ đối đầu của ta Giang Hải Lưu đã táng mạng trong tay sư phụ, từ nay về sau, phương Nam chỉ có Lương Hồ bang, Đại Giang bang không còn tồn tại nữa”.

Hác Trường Hanh hồ hồ: “Cung hỉ bang chủ”.

Doãn Thanh Nhã vẫn không nói gì, giống như một cô bé ương ngạnh.

Nhiếp Thiên Hoàn không hiểu, nhìn Doãn Thanh Nhã, Hác Trường Hanh đại để giải thích tiền nhân hậu quả nòng ám toán Cao Ngạn, cũng thuận miệng nói rõ mình sao lại phải tức tốc rời bỏ Biên Hoang Tập, vứt bỏ hết lại.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khà khà: “Tiểu Thanh Nhã con làm rất hay, giết người có xá gì chứ? Lễ nào bao năm công phu người lại đi yêu tên xú tiểu tử thích hoa nguyệt rượu chè đó sao?”.

Doãn Thanh Nhã nghe vậy đôi mắt đỏ hồng, ánh lệ long lanh, nức nở: “Tôi từ sau lưng ám toán hấn, hấn bị trọng thương rớt xuống sông vẫn không quên kêu la bảo tôi đề phòng địch nhân. Hấn thật bất chấp thân mình bảo vệ tôi, Thanh Nhã trong lòng rất khó chịu!”.

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: “Đã sớm biết nên để người ở lại Động Đình chơi đùa, còn nghĩ có thể giúp người tăng trưởng kiến thức. Được rồi! Được rồi! Tiểu Thanh Nhã ngoan ngoãn về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc là không còn gì đâu”.

Doãn Thanh Nhã xoay người, chạy vội khỏi đài chỉ huy.

Nhìn theo lưng nàng, Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu than: “Đồ nhi của Nhiếp Thiên Hoàn ta sao lại vì sát nhân mà mềm lòng, nói ra bảo đảm không ai tin”.

Hác Trường Hanh nói: “Nó lần đầu giết người thì rất khó tiếp nhận, huống hồ là người đối tốt với mình. Từ từ nó sẽ quen”.

Tiếp đó tiến tới một bước, hạ thấp giọng: “Tuy Nhậm Thanh Thị có ý đồ, nhưng bọn ta không thể không đề phòng Tôn Ân”.

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: “Tôn Ân muốn giết ta, ta nào phải không muốn làm thịt y, chỉ bất quá mọi người đều biết còn chưa đến lúc. Bao nhiêu năm nay, ta cam chịu đứng dưới y trên bảng ‘Ngoại Cửu Phẩm cao thủ’, chính là muốn y coi thường ta. Bất quá ta trong mấy chiêu đánh chết Giang Hải Lưu, đã làm cho y sinh lòng cảnh giác. Y đang đề phòng ta, ta cũng đang đề phòng y”.

Hác Trường Hanh nói: “Bọn ta sở dĩ kết minh với Tôn Ân là vì có Nhậm Dao đứng giữa xỏ kim kéo chỉ, còn vì Nhậm Dao với Thiết Sĩ Tâm quan hệ mật thiết, làm cho bọn ta cảm thấy là chuyện nên làm. Hiện tại Nhậm Dao đã táng mạng trong tay Tôn Ân, giữa bọn ta và Tôn Ân không còn bất cứ đệm lót gì nữa, một khi vùng lên xung đột, kẻ chịu tổn hại là bọn ta”.

Nhiếp Thiên Hoàn diễm đạm thốt: “Người chắc biết ta sao lại cấm thuyền ở đây chứ?”.

Hác Trường Hanh cung kính đáp: “Khúc sông này rộng rãi, dòng chảy từ từ không xiết, bất kể là tập kích thủy lộ hay lục lộ, bọn ta đều có thể thông dong ứng phó”.

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu: “Giang Hải Lưu đã chết, tác chiến trên sông, ai dám tranh phong với Nhiếp Thiên Hoàn ta? Ở đoạn sông cách chỗ bọn ta hai mươi mấy dặm, Tôn Ân thiết trí mộc lôi trận, bề ngoài là dùng đối phó Giang Hải Lưu, trên sự thật cũng giúp ta hoàn thành bá nghiệp thống nhất Đại Giang Lương Hồ, nhưng Tôn Ân có thể bất cứ lúc nào trở mặt lợi dụng mộc lôi đối phó bọn ta”.

Hác Trường Hanh cau mày: “Không phá mộc lôi trận này, bọn ta khó mà an tâm quay về Nam; nếu phá trận này, khác nào lộ mặt nạ với Tôn Ân. Tôn Ân nếu có thành ý hợp tác, nên tự triệt hạ mộc lôi trận”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Ta và Tôn Ân hồi sớm đã mật đàm gần nửa canh giờ, thương thảo đại kế tiến công Biên Hoang Tập. Y chủ động đề khởi mộc lôi trận, nói phải giữ lại cho đến khi công hãm Biên Hoang Tập, vì muốn đề phòng thủy quân của Bắc Phủ binh hay Kiến Khang đến cứu viện”.

Hác Trường Hanh nhíu mày: “Nói tuy nói dễ nghe, trên sự thật lại làm cho bọn ta khó thoát rút khi lâm trận, không thể lấy Nhậm Dao mượn miệng xóa bỏ minh ước”.

Nhiếp Thiên Hoàn hân hoan: “Trường Hanh không phụ kỳ vọng của ta đối với người, nhìn thấy thủ đoạn đề tiên của Tôn Ân. Hiện tại Biên Hoang Tập đã biết kế hoạch của bọn ta, tất nhiên sẽ bày trận chờ, bọn ta nếu ngu xuẩn theo thủy lộ nhào vào tấn công, khẳng định sẽ chịu thiệt nặng. Cho nên ta kiên trì lấy cố đợi đại quân Nam Bắc đồng thời giáp công Biên Hoang Tập mới lần theo Dĩnh Thủy tiến quân tới Biên Hoang Tập theo hai đường thủy lục”.

Hác Trường Hanh song mục loang loáng, trầm giọng: “Sư tôn vẫn tính hợp tác với Tôn Ân?”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa mặt lên trời cười dài, cực kỳ vui vẻ, chợt bình phục lại, lạnh lùng thốt: “Bọn ta lần này chịu bắt tay hợp tác với Tôn Ân, mục đích chỉ có một, là trừ khử Giang Hải Lưu. Hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có ngu mới vẫn đi mạo hiểm”.

Ngưng một chút lại nói: “Tôn Ân và Mộ Dung Thùy đều không phải thiện nam tín nữ, chỉ nhìn Mộ Dung Thùy sai phái Hách Liên Bột Bột đến Biên Hoang Tập quấy mưa

quay gió là biết y lập tâm bất lương, không chịu phân phối lợi ích Biên Hoang Tập công bình với bọn ta”.

Hác Trường Hanh ngậy người: “Như vậy bang chủ quyết định triệt thoái”.

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêm mặt: “Triệt thoái là chuyện phải làm, thời cơ lại phải nắm thật chuẩn xác, lúc trận chiến công phòng Biên Hoang Tập triển khai toàn diện, Thiên Sư quân khó phân thân, bọn ta liền phá tan một lồi trận, thông dong quay về Nam”.

Hác Trường Hanh tán thưởng: “Bang chủ quả tính toán không hở chỗ nào”.

Nhiếp Thiên Hoàn liếc hắt, có vẻ uể oải: “Người không cảm thấy đem Biên Hoang Tập dâng nhượng cho Tôn Ân là chuyện bất trí sao?”.

Hác Trường Hanh biết Nhiếp Thiên Hoàn đang khảo nghiệm mình, nghiêm mặt đáp: “Tục ngữ có nói gậy đập con chim đi đầu, mà Tôn Ân chính là con chim đi đầu này, bất kể là Tư Mã Diệu hay Giang Tả song Huyền đều sẽ dùng hết mọi biện pháp đả kích Tôn Ân, bọn ta có thể thừa cơ tiếp thu nghề nghiệp của Đại Giang bang, ép các bang hội lớn nhỏ dọc sông ngòi nạp cống xưng thần với bọn ta, khuếch triển thế lực từ Lương Hồ đến toàn Đại Giang”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa nhìn bầu trời đêm, gơ tay lớn tiếng: “Hôm nay là là ngày tốt của Lương Hồ bang bọn ta, Đại giang là mệnh mạch của phương Nam, hiện tại mệnh mạch của phương Nam đã lọt vào tay bọn ta, ngày bọn ta thống nhất phương Nam cũng không còn xa mấy”.

Hác Trường Hanh lòng trào dâng nhiệt huyết, trải qua biết bao năm gian khổ kinh doanh, thời điểm Lương Hồ bang chấn hưng cuối cùng đã đến.

- o O o -